

44915

MLADENKE

II.

1940

II.

44915

030022944

Tiskala Zadružna tiskarna v Ljubljani (Maks Blejec)

Voditeljice mladenk!

Menda ne bo preveč, če vas zopet opozorimo na to, da vaše mladenke kolikor mogoče same delajo, govorijo pri sestankih. Tudi naj se mladenke same potrudijo, da bo pri sestankih veselo in živahno. Pripovedujejo naj, kaj so lepega brale ali doživele! Zapojo naj in deklamirajo!

Kako pa je s sklepi pri govorih? Važno je, da jih res izvedejo. Zato je bolje delati manj sklepov, pa tiste zares in bolje izpolniti.

V novem letu naj vas pri vsem delu spremlja veselje in božična pesem naj ne utihne v vaših srcih!

13. SESTANEK

(I. v j a n u a r j u.)

7. O. Župančič: Napisi za mesece.

J a n u a r — prosinec.
Zametlo pot nam brez sledov,
in vendar moramo naprej;
veselo stopi, brate, glej:
tvoj pot gre v celo, čist in nov.

F e b r u a r — svečan.
Snežink in burje zunaj ples,
mi netimo si v peči kres;
a na samotnih cestah tam,
brezdomci vi, kako je vam?

M a r e c — sušec.
Sveti Gregor je ptičke poženil,
Jurij bo kmalu rožam odklenil,
kamor pogledaš, usta na smeh —
kisel obraz je zdaj smrtni greh.

A p r i l — mali traven.
Sveti Jurij meč opaše,
konja bistrega zajaše;
sveti Jurij, k nam prihajaj,
po glavah pozimskih mahaj!

M a j — veliki traven.

V loki za reko je taka pomlad:
deklica šla je cvetja brat,
komaj do veje dvigne roko,
že se ji prsti vsi razcveto.

J u n i j — rožnik.

Visoko vzpet je sonca lok čez svet,
Vid gleda skozi noč, Krstnik zavzet
z očmi prižiga v mraku bajni cvet.

J u l i j — mali srpan.

A jutri pojdem na goro,
naj se oči mi napijo
višin, daljin — da z bleskom tem
nasproti pojdem hudim dnem.

A v g u s t — veliki srpan.

Prav zgodaj danes vstal gospod
in slišal pesem je ženje
in splašil jato prepelice,
pa s čela si otrl je pot.

S e p t e m b e r — kimovec.

Na tehtnici nebeški noč in dan
se tehtata: in noč je težja že;
a v gozdu ptiček, čriček sred poljan
za pratikarsko nič modrost ne ve.

O k t o b e r — vinotok

In človek vedel ni ne kod ne kam,
pa ga pripelje Bog pred vinski hram;
visokih ciljev mu navdihne sod —
in človek vedel ni ne kod ne kam.

November — listopad.

Pojdi med grobove,
tiho požaluj,
a ne izprašuj,
živec; svoje dnove
brez mrličev snuj.

December — gruden.

Gruden je truden, se je že naveličal,
časa voz nam bo v snegu obtičal —
kar zazvene kraguljčki kot smeh:
mladi Prosinec na novih saneh.

12 mladenk, vsaka deklamira en mesec.

8. Mladenka je sončna in vesela v vseh okoliščinah.

Kakšno novo leto si želimo? Da bi bilo srečno, lepo in veselo. Da bi bili zadovoljni in dobre volje.

Kaj imamo me mladenke raje, sonce ali pusto in kislo vreme? Sonce, kajne? Pa zakaj govorim tu o soncu in o slabem vremenu? Ali ni naš obraz, ki včasih prav močno izraža ono, kar se godi v duši, razpoloženje v notranjosti, včasih kot sončen žarek, ki razveseli in prežene temne misli vsem okoli nas? Same smo že večkrat videle take vesele obraze, take sončne ljudi, ki so kljub vsem težavam ostali vedri in se je na njihovem obrazu izražal vsaj mir, če že ne veselje. Ob takem človeku je tudi nam lepo.

In me? Ne bomo se vedno smejale. Saj tega tudi nihče ne zahteva od nas. Pa saj se naše veselje ne izraža samo v tem. Če je v naši duši dobrota in ljubezen do vseh okoli nas, ki jim hočemo vedno in ob vsaki priliki storiti kaj dobrega, pripraviti veselje, bodo že mogli dejati o nas, da smo sončna dekleta.

Pomislimo na to, da smo božji otroci, da je naša domovina tako lepa, da imamo starše, ki skrbijo za nas! Pa

se spomnimo revežev, ki so izgubili svoj dom, onih, ki so zapuščene sirote! Ali ne bomo vesele v misli, da je nam tako dobro? In mlade smo. Gotovo ste že slišale koga, ki si je želel biti mlad. Zavedajmo se, da je naša mladost že sama po sebi velik dar božji, ki nas mora napolnjevati z veseljem. Kaj tiste naše malenkostne skrbi za šolo in dom, še omembe skoro niso vredne. Najlepša je mladost. Mladost bo naša vekomaj, poje naša lepa pesem. Vzroka imamo dovolj za veselje. Pa dajmo tudi drugim od tega svojega veselja! Pomagajmo jim, da bodo veseli! Saj to naredimo često s takimi malenkostmi. Doma na primer bomo skušale izpolniti vsako željo, pa nas bodo veseli in tudi me bomo vesele. Če z veseljem delamo, bomo s tem drugim veselje naredile.

Kaj pa takrat, če nam ni lahko, če pride nad nas kaka težava, boste vprašale. Da, tudi takrat ne smemo preveč potegniti obraza in misliti samo na svojo težavo. Tudi takrat nam bo v dušo posvetil žarek veselja, če bomo do drugih dobre.

Kadar so drugi veseli in pojo, pojmo tudi me! Včasih se moramo k temu malo prisiliti, da smo vesele. Ob tem pa bomo postale tudi zares vesele. Rade bomo zapele veselo pesem, da bodo tudi naši sestanki veseli.

Zapojmo prve tri kitice pesmi »Preljubo veselje...«

Mladenke pripovedujejo o božičnem obisku družine, o božičnih običajih in kako so preživele sveti večer.

Petje božičnih pesmi.

9. Telovadba in sklep.

14. SESTANEK

(II. v januarju.)

7. Mladenka je štedljiva in delavna.

Zrno do zrna pogača, kamen do kamna palača, pravi narodni pregovor. A kaj bi se me menile o tem, bo morda katera ugovarjala. Saj nimamo denarja, da bi ga nosile na kupček. Kako pa naj štedim, če nič nimam? Anica, ali še nisi nikoli dobila dinarja od tete ali botre? Kaj pa si naredila z njim? Si kupila sladkorčke ali pa si ga vrgla v svoj nabiralnik ali dala mami, da ga spravi?

Kako delamo v šoli z zvezki? Trgamo liste ven kar za prazen nič? Ali na knjige kaj pazimo? In na svojo obleko? Se preoblečemo, ko se vrnemo v nedeljo od božje službe? Ali pa hočemo vedno biti v najboljši obleki, da jo kmalu ponosimo in zamažemo? Je to štedljivost? Tudi na starše moramo misliti, koliko izdatkov imajo zaradi nas, zato ne smemo zapravljati njihovega denarja na ta način, da bi prav nič ne pazile na svoje stvari. Moramo se včasih znati odreči svojim željam. Če se bomo mogle odreči v malem, se bomo pripravile na večje stvari v življenju, ki jih bomo morale pustiti; ne bomo zahtevale stvari, ki jih naš položaj ne bi dopuščal. Cesar se Janezek nauči, Janez zna. Da pa je možna štednja celo v veliki skupnosti, nam dokazuje Nemčija, kjer je štednja ukazana od države. Tisti, ki ima na primer dosti denarja, da bi si mogel kupiti štiri ali pet oblek na leto, dobi dovoljenje samo za eno, prav tako kot oni, ki nima dosti.

Mladenka tudi rada dela. Z veseljem izpolnjuje svojo

nalogo, opravlja svoje delo. Hoče koristiti. Vsa srečna je, če so drugi zadovoljni z njo, sama pa tudi s ponosom in zadoščenjem gleda na svoje delo. Vedno najde kako stvar, kjer more pomagati, odvzeti del truda svojim domačim. Tudi dobro vidi, kje bi se dalo kaj zagrabit. Ne naredi samo tistega, kar ji ukažejo, ampak tudi sama najde delo. Nikdar se ne zgodi, da bi vsi drugi imeli polne roke dela, ona pa bi se sprehajala s prekrižanimi rokami ali zehala in gledala v zrak.

Ste že slišale na primer kako mater, ko je dejala: »Ne morem biti brez dela.« Ali pa: »Najbolj zadovoljna sem, če imam dosti dela.« Res je, delo nam daje zadovoljnost, veselje do življenja. Če res delamo, potem nas počitek in razvedrilo tudi tembolj razveseli. In v delu samem je zadovoljstvo. Ljudje postanejo od brezdolja nesrečni — Lenoba je mati vsega zla. *

Mladenke pripovedujejo, kako so ravnale z denarjem, ki so ga kdaj dobile.

Božične pesmi.

8. Slovenska Marijina božja pota.

Čudovito lepa je slovenska zemlja. Lepa prav posebno še zato, ker je posejana z belimi cerkvicami, ki dajejo naši pokrajini čisto poseben značaj. Vse te mnoge cerkve in cerkvice, svetišča božja, kažejo pravi obraz duše naših pradedov. Dokazujejo njihovo živo vero in pobožnost do Boga.

Kakor bele golobice čuvajo svoja gnezda, tako čuvajo naše ljudi in našo domovino te bele golobice — cerkvice na hribčkih. Kako lepo se skladajo s sliko naše pokrajine! Velik opomin so nam, da vedno živimo v pričujočnosti božji. Prst božji so, ki vedno kaže navzgor in nas opominja na dolžnosti do Boga.

Našemu narodu so se že pred stoletji nekatera svetišča posebno priljubila. Tja je hodil v svojih stiskah iskat za-

vetja, prosit in molit Boga, prosit Mater Marijo za posebno pomoč in varstvo. So to prav posebno nekatera Marijina svetišča, ki so postala sčasoma prava »mesta na gori«, prava zbirališča in taborišča vseh dobrih slovenskih duš. V teh svetiščih nam je Bog prav posebno blizu, naša molitev je bolj zbrana in pobožna. Ta romarska svetišča našega naroda so navadno na gorah in hribih, često precej oddaljena od velikih mest, železnic in cest. Samo če smo pripravljeni na nekaj žrtev, se moremo povzpeti do njih. A naša ljubezen, ki nas žene, da zapustimo dom in svoje delo in en dan ali dva posvetimo misli na dušo in Boga, je bogato poplačana. Romarska svetišča so kraji bogatih milosti in celo čudežev. Koliko Slovencev je prav na lepo opravljeni božji poti našlo rešitev težkih vprašanj in dobilo telesno in predvsem duševno zdravje.

Človek je v svojem življenju romar. Ali naj ne bi potem romal zopet in zopet k Materi in po Njej k Očetu in k Sinu?

Poromajmo danes, mladenke, v duhu na nekatera Marijina božja pota, ki kakor straže ob mejah čuvajo naš narod.

Svete Višarje! Tam, kjer se naš narod srečuje z dvema velikima narodoma, z italijanskim in nemškim, blizu Triglava, kraljuje naša Ljuba Gospa na Svetih Višarjih. 1800 metrov visoko kipi proti nebu Njeno svetišče. V tej veliki višini kliče k sebi slovenske otroke. Tu naj potrjujejo zvestobo Njej in slovenskemu narodu. Tu naj se tudi okrepe za krščansko življenje na slovenski zemlji. O, Višarska Kraljica, slovenski narod Ti je dolžan veliko zahvalo. Čuvaj ga še vse prihodnje čase, kjer koli živi!

S Svetih Višarij bomo poleteli k našim koroškim bratom in sestram in obiskali Mater Marijo v Gospe Sveti. Iz Celovca dobro uro hoda proti severu leži ob robu Gosposvetskega polja grič in na griču stoji starodavna, častitljiva Marijina cerkev. Sveta Gospa deli tam

milosti. V prejšnjih časih so naši predniki radi romali k Njej in še danes, ko je vsa okolica že ponemčena, moreš slišati v tej cerkvi zlasti ob Marijinih praznikih slovensko pesem in slovensko molitev. V davnih časih so pri Gospe Sveti prisegali naši vojvode v našem slovenskem jeziku. Pri Gospe Sveti so posvetili svoje življenje v službo Bogu in našemu narodu. Zato nam je Gospa Sveta še posebno draga.

Mladenke! Morda so Svete Višarje in Gospa Sveta daleč od nas, morda ne bomo nikoli tako srečne, da bi mogle poromati tja. Vedeti pa moramo za nje. Vsaka mladenka ve: Svete Višarje in Gospa Sveta so naši spomeniki, Marijo je tam častil in jo še časti naš slovenski narod.

Bližje, na lepem Gorenjskm, so Brezje. V brezijski cerkvi je posebno ljuba domača kapelica Marije Pomagaj. Ko prideš do Brezij, te prevzame že lepota gorate okolice, a predvsem si prevzet, ko prideš v to kapelico. Tu lahko moliš! Tu moraš moliti in prositi, tako te prevzame ta sveti kraj. Poleti prihajajo sem vsako nedeljo Slovenci iz vse Slovenije. Tudi Slovenci iz tujine, ki prihajajo v domovino na obisk, obiščejo vedno tudi Marijo Pomagaj na Brezjah. V Ameriki imajo sicer Slovenci tudi svoje Brezje s prav tako Marijino sliko. Škof Jeglič jo je ameriškim Slovencem slovesno blagoslovil in kronal. Pa vedno, ko pridejo ameriški Slovenci v svojo staro domovino, obiščejo te naše Brezje na slovenskih tleh. Prav tako tudi Slovenci iz Francije, Nemčije, Holandije in drugod. V kapelici Marije Pomagaj moreš na spominskih slikah in zahvalnih pismih videti polno dokazov, kako je Marija pomagala.

Mladenke, spomnimo se še Matere Marije na Ptujski gori. Ob robu dravsko-ptujskega polja stoji na hribu starodavno Marijino svetišče. Za glavnim oltarjem je velik kip Matere Marije. Na roki drži Jezuščka, s

svojim plaščem pa ogrinja množice ljudi. Če stojiš pred tem kipom, se ti zdi, da tudi tebe varno ogrinja Materin plašč. Mnoge spominske slike, ki vise po stenah okrog tega kipa, zopet dokazujejo hvaležnost romarjev. Na Ptujski gori bi prav posebno želeli, naj bi nam Mati Marija povedala, kako je bilo v časih turških bojev. Zgodovina nam namreč pripoveduje, kako je Marija pomagala našim prednikom v teh bojih za vero. Zopet živimo v časih, ko se moramo boriti za vero slovenskega naroda. Vemo, Marija bo pomagala. Bodimo pa tudi mi tako dobri Njeni otroci, kakor so bili naši verni predniki!

V naši domovini je mnogo cerkev in cerkvic posvečenih Mariji. Povsod je Mariji drugače ime. Po vrsti so vse te cerkve in cerkvice kakor mogočne litanije, ki jih moli naša slovenska zemlja.

Mladenke pojo »Lepa si, lepa...«

9. Telovadba in sklep.

15. SESTANEK

7. Mladenka je vedno vljudna.

Takole pripoveduje pravljica:

Živela je deklica, Marjetica po imenu, v tisti lepi deželi, kjer ni nobeno okno brez cvetja; povsod vidiš same rdeče nageljne, rožmarin in roženkravt. Po cesti mimo Marjetičinega okna pa je prišel kraljevič, preoblečen v popotnika. Gnala ga je po svetu želja, da bi si našel prijateljico in družico za življenje. Prehodil je že mnogo dežel, toda deklice, ki bi mu bila ugajala, ni našel. Videl je lepe cvetoče obraze, smehljajoče oči, slišal vedro pesem. Vse to mu je ugajalo. Ko pa je eno ali drugo izmed njih pobaral, za koga troši toliko lepote in toliko pesmi, so mu vse po vrsti nevljudno odgovarjale: »Za tebe ne, razcapanec. Čakamo kraljeviča, ki bo prišel tod mimo in si bo izmed nas izbral ženo.« Kraljeviča so v dno duše boleli nevljudni odgovori, ker je bil dober in plemenit človek in ni nikdar v življenju storil nikomur nič hudega. Toda sam pri sebi se je smehljajal odgovorom napihnjenih deklic. Vedel je, da bo prišla ura, ko jih bo lahko kruto kaznoval za njihovo nevljudnost. In tako je prišel tudi mimo Marjetičinega okna. Deklica je bila prav tako lepa kakor vse prejšnje. Gledala je skozi okno, pela in se smejala.

»Za koga trošiš toliko lepote, toliko pesmi in veselega smeha?« jo je vprašal.

»Za vsakega, ki gre mimo mojega okna in ga razveseljuje moja lepota in moja pesem. Kajti zavedam se, da me je ustvaril Bog, da z vsem, kar mi je podaril privlačnega in razveseljujočega, poveljujem Njegovo slavo.«

Kraljevič je bil zavzet. To je bil moder odgovor modre deklice, ki je vreden kraljeve krone. Stopil je skozi vrata njene sobice. Vrgel je s sebe plašč popotnika in pod njim je zažarelo kraljevo oblačilo.

»Pridi,« jo je prijel za roko, »popeljem te v svoj grad. Moja žena boš.«

Marjetica se mu je srečna nasmehnila. Podala mu je roko in šla z njim.

Vračala sta se mimo deklic, ki so še vedno čakale kraljeviča.

»Za koga trosite toliko lepote, pesmi in vedrega smeha?« jih je zopet vprašal in držal Marjetico za roko. Deklice so spoznale v kraljeviču popotnika, ki so ga v svoji ošabnosti imenovalе razcapanca. Osramočene in razočarane so skrivale svoje obraze, kajti zavedle so se, da so zaigrale in napravile svojo življenjsko srečo.

Katera izmed vas ne bi hotela biti kakor Marjetica? Kaj nas ona uči? Uči nas, da moramo biti vljudne vedno in povsod, nasproti vsakemu človeku, četudi je še tako ubog in neznaten.

Mludenke deklamirajo kako pesem, ki jo znajo o vljudnosti.

8. Mladenka je otrok Cerkve.

Katera je prva točka našega vodila? »Slovenska mladenka živi v zavesti, da je božji in Marijin otrok.« Ne le kraljevi, vse več, otrok sem Kralja vseh kraljev, Boga samega! Kdo pa je Njegov namestnik na zemlji? Sveti oče, škof in duhovniki. Ti vodijo in vladajo vso veliko družino otrok božjih, vse božje kraljestvo na zemlji. Kako pa se imenuje to božje kraljestvo? Sveta Cerkev. Kdo je ustanovil sveto Cerkev? Kristus sam.

Slovenska mladenka je božji otrok, zato tudi otrok svete Cerkve.

Me vse spoštujemo svojo mater, rade jo imamo! Če kdo hoče reči o tvoji materi kaj krivičnega ali grdega, ali boš potem kar molčala in pustila, da govori? Ne, branila jo boš. In še rajši jo boš imela, svojo mater! Materi ostanemo zveste, za mater smo pogumne in hrabre!

Poleg naše matere, ki je doma, imamo še eno mater, ki vse stori za nas: sveto Cerkev. Če bi ne imeli sv. Cerkve, bi ne bili krščeni, ne bili bi torej božji otroci. Nihče nas ne bi učil, kako naj živimo. Nihče nam ne bi odpustil naših grehov. Če bi ne imeli svete Cerkve, bi ne imeli Kristusa na oltarjih in v tabernakljih! Nebesa bi nam bila zaprta — za vselej!

Smo že kdaj mislile na to, mladenke? Vse to, da, vse to naše bogastvo nam je dala naša mati sveta Cerkev. Ali bomo potem ostale ravnodušne do te matere, ki nam je vse dala? Rade jo bomo imele kot svojo mater! Ponosne smo nanjo! Če ljudje o sveti Cerkvi kaj slabega, grdega, krivičnega poreko, kaj boš storila? Molčala? Pustila, da govorijo? Ali nas bo sram, da smo otroci Cerkve? Ali je kraljeviča Andreja ali Tomislava sram, da sta kraljeva otroka? Čemu neki? Ponosna sta na to. In bo nas sram, da smo otroci božji, otroci svete Cerkve? Saj to je še več kot kraljevi otroci.

Kako pa bomo na zunaj pokazale svojo ljubezen do svete Cerkve? Kaj mislite? Kdo vodi sveto Cerkev na zemlji? Sveti oče, škofje in duhovniki. Zato bomo svojo ljubezen do Cerkve pokazale prav posebno s tem, da bomo ljubile in spoštovale svetega očeta, škofo in duhovnike. Ali jih vsi ljudje spoštujejo? Ali jih vsakdo pozdravi, če jih sreča? Ali niso včasih ljudje robati do duhovnikov? Ne govorijo večkrat o duhovnikih grdo?

Je bilo svojčas tudi tako? Ne! Če so ljudje zagledali duhovnika, so že mislili na Jezusa. Dobro so vedeli: Duhovnik: To je drugi Kristus!

Kako to, da je danes tako drugače? Zato, ker vsi ljudje

niso več dobri. Mnogo ljudi Boga več ne ljubi. Kdor pa Boga ne ljubi, ali bo imel rad Njegovega namestnika, duhovnika? Ne. Zakaj? Zato, ker je duhovnik takim ljudem živ očitak. Ker duhovnik slabe ljudi spominja na to, da ne smejo grešiti... da morajo skrbeti za svojo dušo... da bodo nekoč morali Bogu odgovarjati za svoje življenje... da bodo nekoč umrli. In ker na to ne mislijo radi, zato nimajo radi duhovnika. Nesrečni ljudje! Kako so ubogi! Kakš slabo poznajo duhovnika! Kako pa bomo me, otroci Cerkve, storile, da pokažemo duhovniku svoje spoštovanje, svojo hvaležnost?

Molile bomo za duhovnike. Opravljale bomo pobožnost duhovniških sobot. Kaj pa je to? Po vsem svetu dobri katoličani vsako soboto po prvem petku vse molitve, delo, veselje in žalost tistega dne, zlasti pa sveto mašo in sveto obhajilo darujejo za duhovnike in za to, da bi Bog mnogo dobrih poklical v duhovniški stan. Mi Slovenci moramo za to še prav posebno moliti, ker pri nas duhovnikov tako manjka! Je pa toliko dela zanje. Torej — duhovniške sobote! Kaj pa še? O duhovnikih bomo govorile vedno spoštljivo. Kako bom rekla, če govorim o njih? »Župnik so rekli, kaplan so šli?« Gospod župnik, gospod kaplan! Kaj bom storila, če slišim, da se ljudje norčujejo iz duhovnikov? Se bom z njimi smejala? In če bom slišala, da govore ljudje slabo o duhovniku? Branila ga bom ali odločno šla proč, da vsi vidijo, da mi to ni prav. Kaj bomo storile, če srečamo duhovnika? Pozdravile ga bomo spoštljivo: Hvaljen Jezus! Zakaj? Na koga mislimo, če srečamo duhovnika? Na Boga, da! In če srečamo tujega duhovnika, ga bomo tudi tako pozdravile? Zakaj? Ker je vsak duhovnik drugi Kristus.

Mislino na to: Ni večjega dostojanstva na svetu, kakor duhovniško. Ni večje dobrote za svet, kakor je duhovnik. Duhovnik je drugi Kristus. Če bi ne imeli duhovnika, bi tudi Kristusa ne imeli. Pokažimo, da se tega zave-

damo vedno in povsod! Tako bomo najbolj pokazale, da smo res pravi, zvesti otroci Cerkve!

In zdaj, od 18. do 25. januarja lahko pokažemo še na poseben način, da smo otroci Cerkve. Kako? S tem, da opravljamo molitveno osmino. V kak namen? Da bi vsi ljudje našli pot v sv. Cerkev. Bomo to storile?

Vselej pa se bomo zavedale tega in vsakdo naj to vidi na nas: Otroci sem Cerkve in Cerkev ljubim!

Mladike pripovedujejo o domači cerkvi.

Petje.

9. Telovadba in sklep.

16. SESTANEK

(IV. v j a n u a r j u.)

Naše vodilo je vodilo za vse naše življenje.

Neka mladenka je bila spretna in velikodušna. Veselje jo je bilo pogledati. In kar je bilo najlepše: izpolnjevala je vsako točko vodila, dokler ni nekoč odstopila od mladenk. Še ni minil en teden, in že se je zgodilo, da je govorila neresnico. Zlagala se je.

Začudeno so jo pogledale in vprašale: ampak Marica, kako moreš vendar kaj takega storiti? Saj tega še nisi nikdar storila, da bi lagala. In veste! kaj je odgovorila?

»Saj vendar nisem več pri mladenkah! Vodilo za mene ne velja več!«

Boste tudi ve kdaj tako rekle? Ne! Saj veste, da je naše vodilo za naše življenje, da velja za vse naše življenje. Po vodilu moramo živeti pri sestanku, v šoli ali pri delu, doma, na cesti, vsepovsod. Po vodilu moramo živeti danes in jutri, vsak dan, sedaj, ko smo mladenke, pa prav tako, ko bomo članice, ali ko bomo morda izstopile iz društva. Tudi ko bomo popolnoma samostojne — bomo v srcu mladenke — in vodilo našega življenja bo vodilo slovenske mladenke.

Vodilo nam mora biti drago, saj nam vedno pove, kakšne moramo kot mladenke biti, in kar koli se nam tudi lahko zgodi, vodilu ostane vsaka dobra mladenka zvesta. Vodilo nam mora biti do zadnje, najmanjše točke sveto. Nikoli ne smemo dopustiti, da bi me same ali naš krožek storil kaj takšnega, kar bi bilo proti vodilu.

Če hočete vedeti, ali ste vredne nositi ime slovenske katoliške mladenke, se same vprašajte: Kako se držim

ja z vodila? Kako ga izpolnjujem? Mi je vodilo sveto? Čutim, da je proti moji časti, če se obnašam proti vodilu? Se res vsemu mojemu življenju pozna, da je vodilo mojega življenja vodilo slovenske katoliške mladenke?

Spomnimo se sedaj 5. točke vodila: Mladenka je poštena, in si odkritosrčno odgovorimo na vsa ta vprašanja:

Kaj bomo storile, če bomo spoznale, da to ali drugo točko vodila zanemarjamo, da morda poskušamo na vse načine, kako bi ušle dolžnosti, da hočemo vedno vedeti, zakaj to, zakaj ono, kar se zahteva, da smo samosvoje in pozabljamo, da moramo drugim veselje skazati, da morda nismo čiste v besedah, mislih in dejanjih? Odločno sklenimo, da bomo več mislile na vodilo in se ga zvesto držale.

Saj me nočemo postati samo polovičarske mladenke! Zapomnimo si to:

Prava mladenka po vodilu živi,
natančno in zvesto, povsod in vse dni!

8. Obisk.

Mladenke pripravijo sobo za obisk. Prineso prt na mizo, par koščkov kruha, skodelico za kavo ali čaj s krožnikom. Tudi kruh denejo na krožnik in na drugega morda jabolka. Na mizo postavijo tudi šopek zelenja. Seveda mora biti vse lepo pospravljeno. Razdele si vloge. Ena bo hišna gospodinja Lojzka, ki ima par otrok, Micko, Maričko, Reziko..., ena služkinja Ančka, tretja gospa Ivanka, ki bo s hčerko Francko prišla na obisk.

Služkinja pospravlja, briše prah, gospodinja plete nogavico, otroci se igrajo. Druge mladenke pa kje v kakem kotu gledajo. Na mizi je samo krožnik z jabolki.

Naenkrat potrka na vrata. Ančka gre odpret ali pa reče: »Prosim!« Gospa s hčerko je prišla na obisk. Ančka pozdravi in vpraša: »Koga želi gospa?« »Dober dan, Ančka«, odgovori ta. »Je vaša gospa doma?« »Da, gospa. Vstopite,

prosim! Boste odložili plašč?« Pomaga ji sleči plašč in ga obesi na kljuko.

Gospa Ivanka pride do domače gospe in jo pozdravi. Ta ji odzdravi in ji da roko. Prav tako vstanejo tudi otroci in pozdravijo gospo. Ona jim da roko. Nato ji domača gospa reče: »Boš malo sedla, Ivanka! Ti, Francka, se hočeš malo poigrati z našo Micko, Maričko, Reziko...?« Deklica pravi: »Prosim!« in gre k otrokom ter se z njimi igra. »Ančka, skuhalo nam boste malo kave«, pravi gospa Lojzka. »Otrokom pa bomo dali jabolko in kruha. Hočeš tudi ti kako jabolko, Ivanka?«

»Ne bom se branila, saj veš, kakšna prijateljica sadja sem.« Ančka ji prinese krožnik za odrezke in nož ter prtiček, da si more obrisati roke. Ivanka razreže jabolko in ga jé. Vsakemu otroku tudi dajo po eno jabolko. Otroci jih pa kar grizejo in se igrajo. Gospe se pogovarjata o svojih otrocih ali kar koli drugega.

Čez nekaj časa prinese Ančka »kavo ali čaj« (kar malo vode v skodelicah) in kruh. (Skodelici imata krožnika, seveda je tudi kruh na krožniku.) Najprej vzame kruh gospa Ivanka, potem Lojzka in končno dobi še vsak otrok košček kruha. Vsak se zahvali zanj. Kavo začne piti gospa Ivanka. Ko sta se gospe dosti nagovorili in so še otroci kaj deklamirali ali zapeli, reče gospa Ivanka: »Zdaj pa moram iti. Prijetno je pri tebi. Tudi se rada pogovarjam s teboj, vendar moram še v trgovino, da ne zapro. No, Francka, obleči se bo treba. Kdaj boš prišla ti k meni? Pripelji tudi svoje hčerke!« Domenita se, nato se gospa Ivanka še zahvali za postrežbo. Ančka ji pomaga obleči plašč. Ivanka se posloví, dá roko vsem in odide. Otroci seveda vstanejo. Francka jih povabi k sebi, da jim bo pokazala svojo punčko. Lojzka jo spremi do vrat.

Razgovor o veselem sestanku, ki bo prihodnjič.

9. Telovadba in sklep.

17. SESTANEK

(I. v f e b r u a r j u.)

Mladenke prinesejo kruha in jabolk, orehov, krhljev, pa še, če imajo kaj drugega. Lepo okrase sobo. Na mizo postavijo krožnike kar iz papirja in nanje denejo za vsako mladenko po eno jabolko in kos kruha. Seveda se vse, kar so prinesle, pravično razdeli med vse.

Če katera zna igrati orglice ali karmoniko, naj tudi prinese s seboj.

1. Najprej pojo kako veselo: N. pr.: Eno rož'co ljubim.

2. Sledi vesel prizorček, Morda »Cokljice«.

Cokljice.

Osebe: gospa Korenova, sosedova služkinja, čevljar.

Pozorišče: miza, par stolov, omara, 11 cokljic v vrsti (ali 11 parov čevljev); Korenova sedi in šiva nogavice.

K o r e n o v a (v narečju): Ta Lovrek! Kako je zopet strgal nogavice. Škoda. Drugače je kakor angelček. Čeprav včasih županova dekla pravi, da je on tisti, ki vedno kokoši naganja... in, da je on šipe pobil na kovačnici... ne, ne, drugače je ko angelček, priden dečko! Saj res! Vsak večer, ko spravim otroke spat, preštejem cokljice. In če jih naštejem 12, sem mirna in mirno lahko čakam na moža. No, coj jih še nisem preštela. (Šteje:) 1 par cokljic, 2 para cokljic, 3 pari cokljic, 4..., 5... do: 11 parov cokljic. Oh, najbrž Lovreka ni doma. Saj se mi je zdelo, da enega

ni doma. O, o Lovrek, kje si, kje si, (joče) ko bi le mož kmalu prišel — da bi ga lahko šel iskat. (Nekdo trka.)

Služkinja: Dober večer mati! Naša gospodinja so me poslali, da bi vi jutri prišli k nam prāt.

Korenova: Kaj..., jaz... prāt...? Lovreka ni. Glej, vsak večer, ko sem otroke spravila v posteljo, preštejem cokljice in če jih je 12, sem mirna; vem, da so vsi doma. Danes jih je pa samo 11!

Služkinja: Pojdite! Mati, vi ste napačno šтели! Bova obe še enkrat. (Skupaj štejeta: 1 par cokljic, 2 para cokljic, ... 11 parov cokljic...)

Korenova: Ali me vidiš? Ko bi bil vsaj mož doma! Da bi ga šel iskat!

Služkinja: Mi je žal, Korenova. Bom pač povedala gospodnji, kako je. (Odide.) (Nekdo trka.)

Čevljar (mladenka s suknjo in klobukom): Dober večer mati! Pa kaj vidim? ...ste bolni? Pazite se... da se ne prehladite... kaj bo vaš mož začel z dvanajstimi otroki, če bi vi umrli.

Korenova: Nehaj, nehaj... Kaj, dvanajst, saj jih imam samo enajst.

Čevljar: Ali je eden mrtev?

Korenova: Ne, ampak glejte... vsak večer, ko spravim otroke v posteljo, štejem cokljice in če jih je dvanajst, sem mirna. Zdaj jih imam pa samo enajst. (Šteje.) Lovrekovih ni!

Čevljar: Niste prav šтели! Bova skupaj štela (Štejeta.)

Korenova: Vidite, ali nisem rekla?

Čevljar: Veste kaj, jaz bom orožnikom povedal, oni ga bodo že našli. Saj je Lovrek tako dober fantek.

Korenova: Da, storite to. Lovrek je priden.

Čevljar: Pridem čez en čas povedat. Z Bogom! (Odide.)

Korenova: Ko bi le mož prišel, da bi ga šel iskat. Lovrek, moj fantek, kje si vendar? (Za odrom nekdo vpije: Mati, Maaaaaaatiiiiiiii! Lovrek je šel s cokoljami spat...)

Korenova: Hvala Bogu, ga vendar imam!

3. Petje. Harmonika oziroma orglice.

4. Še kakšna igra.

5. Malica. Mladike začno jesti, kar imajo na »krožnikih« in se pogovarjajo.

6. Telovadba in sklep.

18. SESTANEK

(II. v februarju.)

7. Čemu post?

Zakaj je Kristus prišel na svet? Da bi nas odrešil s svojim trpljenjem od rojstva do smrti na križu. Kaj je moral Jezus, ko je bil še majhen, že tudi trpeti? Da, pomislimo na mraz v hlevčku, na beg v Egipt. Potem, ko je Kristus kot deček hodil od hiše do hiše spraševat, če imajo ljudje kaj dela za sv. Jožefa in so ga večkrat zavrnili. Potem pri tesarskem delu itd. Vse to so bili majhni križci, ki so ga spominjali na veliki križ, ki je čakal Nanj. S tistim križem nam je odprl vrata v nebesa.

Kakšen čas se začenja zdaj? Post. Kakšne barve plašč ima duhovnik v postu? Vijoličaste. Ali to pomeni veselje? Ne, pokoro. Pokoro? Zakaj? Na kaj nas spominja postni čas? Na Jezusa, ki se je tudi 40 dni postil v puščavi. Pripravljal se je na svoje delo za nas. Najprej se je postil, krvavi pot potil, bil bičan, s trnjem kronam, križ je nesel in križan bil, preden je na Veliko noč od mrtvih vstal. Zato hoče On sam, da se tudi mi podobno pripravimo na Veliko noč. Zato je postavil postni čas. Kako se mi vsi postimo vsak petek? Mesa ne jemo. Kako pa se odrasli ljudje postijo ves post? Manj jedo kakor navadno. Samo enkrat na dan se najedo do sitega. Ali bi bilo prav, če bi se me tudi tako postile? Ne, me smo še premlade za to, me se še ne smemo tako postiti. Pa vendar se hočemo pripraviti na Veliko noč. Kako se bomo torej postile? Kaj mislite? Ali bi bil tole post: Na primer: zjutraj ves post skočiti iz postelje precej tisti hip, ko te pokličejo? Je to

lahko? Ne vselej, marsikatera od nas bi se za to morala premagati! Ali: z veselim obrazom jesti vse, kar pride na mizo. Včasih vzeti manj tiste jedi, ki jo imamo rajši, pa one več, ki je nimamo rade. Ali: biti v postu prijazna in vesela vedno in povsod, zlasti doma. Ali: potruditi se, da v postu ne bom ugovarjala. Zdaj pa ve povejte, kako se še lahko postimo... Ali pa bomo vse to izpolnile, kar smo zdaj imenovali? Toliko ne zmoremo, kaj ne? Pač pa si bomo iz ljubezni do Gospoda izbrale vsaka eno žrtev za post. Vzele bomo na piko na primer kako svojo napako in se ves post trudile, da bi jo premagale. Vsak dan! Ali kako žrtev od tistih, ki smo jih prej omenile. Tiho si bomo izbrale vsaka svoje in ne bomo druga drugi pripovedovale o tem.

Tudi bomo v postu večkrat šle k sv. maši in pristopile k sv. obhajilu. Potem nam bo dal Gospod moči, da se bomo res dobro pripravile na Veliko noč. In včasih bomo molile sv. križev pot. Ga znate? Čisto preprosto boš šla od postaje do postaje in premislila, kaj je storil Jezus iz ljubezni prav do tebe. Tako nam bo lažje, res dobro držati svoj post, svojo žrtev, ki smo jo izbrale.

Še nekaj! Na križu nas je Jezus odrešil. Križ je znamenje, v katerem smo krščeni v božje otroke. Torej — najvišje odlikovanje na svetu! Ali pa vsi ljudje danes križ spoštujejo? Se vsi ljudje spoštljivo križajo in mislijo na Jezusa, ko se križajo? Me same? Hočemo se ves post vsakokrat spoštljivo prekrižati! Počasi in spoštljivo! Nikdar nas ne bo sram tega, saj križ je naša najvišja odlika!

Deklamacija: Gregorčič »V pepelnični noči«.

Petje: Zastava kraljeva vihra...

8. Igra: »Pozor«.

Vsaka mladenka ima svojo številko. Mladenke sede v krogu ali okrog mize.

Ena mladenka je kraljična. Ta igro začne:

»Kraljica je izgubila zaklad, — ona pravi, da je ves zlat, jaz pa pravim, našla ga je številka...«

Mladenka, katere številko je kraljična imenovala, mora takoj vprašati: »Prosim, gospa? Jaz, gospa?«

Kraljična: »Da, gospa, vi, gospa!«

Številka: »Oprostite, gospa, jaz ne, gospa, ampak številka...

Kakor prejšnja, vpraša sedaj ta mladenka z istimi besedami.

Če tekmuje, se za vsako pomoto šteje ena kazenska točka; zmaga mladenka z najnižjo številko kazenskih točk.

Ako ne tekmuje, mora vsaka za vsako napako založiti kak predmet, podobno kakor pri »kapucinarčku«.

9. Telovadba in sklep.

19. SESTANEK

(III. v februarju.)

7. Mladenka ljubi resnico.

Kdo je resnicoljuben človek? Resnicoljuben človek je tisti človek, ki govori o čemer koli tako, kakor je, in mu ne pride na misel, da bi kaj po svoje obrnil. Sosedova Metka je dobila za god blago za novo obleko. Pa ni popolnoma po njenem okusu. Njena bujna domišljija si vse drugače predstavlja novo obleko. Mora biti več rožic v blagu in svetiti se mora. Že po poti v šolo pripoveduje Bregarjevi Stanki, kako lepa bo njena nova obleka, prav kakor svilena, pa čeprav ni o svili duha ne sluha. In ko se prvič pokaže v njej, se Bregarjeva Stanka začudi: Le kje je vsa tista svilena lepota, o kateri ji je Metka pripovedovala?! In Metka postane rdeča in začne nekaj nejasnega mrmrati, ker ne ve, kako bi se izmazala iz zadrege. Takrat se je Stanki preprosto zlagala, ni povedala tako, kakor je v resnici in zdaj je v — kaši. Stanka jo bo imela za lažnivko. Pa še drugim deklicam bo povedala in na nji bo za vedno ostala temna senca. In tako se Metka zlaže prvič in nato še in še. Senca raste iz dneva v dan. Ljudje jo začno prezirati. Ne zaupajo ji prav ničesar. Vedno ob vsaki priliki se zlaže. In če hodi kdo na sosedov vrt krast češnje in jabolka, je to gotovo Metka. Saj kdor laže, ta tudi krade, pravijo. In tako je nazadnje vsega kriva ona, pa čeprav ni nikdar niti stopila na sosedov vrt.

Da, tako je, drage mladenke. Kdor ne ljubi resnice in je ne spoštuje, ta lahko zaide v velike grehe. Tudi, če ni

kriv, ga ljudje takoj obsodijo, ker ne morejo drugače misliti o njem kakor najslabše. Po njihovih mislih je tak človek nezmožen kakega lepega dejanja. Katera izmed vas bi hotela nositi na sebi tako grdo, rekla bi, skoro zločinsko senco? Katere izmed vas ni strah, da bi jo poštene in odkritosrčni ljudje izobčili iz svoje srede in kazali s prstom nanjo, češ: Glejte, to je tista, ki laže in krade, in ko bo zrastle, jo bodo orožniki vlačili sem in tja, ker kar se Janezek nauči, to Janez zna. — To sem že kar preveč hudo in strašno rekla. Zares. Tako daleč me ne bomo šle. Me ljubimo resnico, povemo vse po pravici, pa četudi vemo, da bi bilo v trenutku bolje za nas, da bi se zlagale. Toda tega ne! Nobena laž ni tako skrita, da bi ne bila enkrat očita.

Resnica je božja poslanka. Bog, ki je večna Resnica, jo je poslal človeštvu v njegovo odrešenje. Dejal mu je: Če boš verjelo vame in me ne boš z lažjo zatajilo, bo tvoje življenje na zemlji raj in na onem svetu boš uživalo večno srečo. — Toda kaj so storili ljudje? Že prva dva človeka sta mu odrekla pokorščino in nasledla ostudni laži kače. In potem so šli še dalje: z lažjo so zatajili Boga in Njegovega Sina Jezusa pribili na križ, kjer je umiral strašne smrti zaradi naših grehov. Vse to so storili ljudje, ki niso ljubili resnice, ampak so jo zaničevali in teptali v blato.

Drage mladenke, ali sedaj verujete v lepoto resnice in v ostudno grdobo laži?

8. a) Dekleta se pogovarjajo o Lurški Materi božji.

Pripovedujejo o Bernardki.

Deklamirajo in pojo Marijine pesmi.

8. b) Povestice.

9. Telovadba in sklep.

20. SESTANEK

(IV. sestanek v februarju.)

7. Velikonočna akcija.

Pred prazniki čistimo stanovanja. Kaj pa hoče sv. Cerkve, da očistimo za Veliko noč? Svoje duše, da! Vsak kristjan ima dolžnost, da opravi v velikonočnem času sveto spoved in prejme sveto obhajilo, da prav ta čas s Kristusom vstane odrešen.

Kdor te dolžnosti ne izpolni, ni odrešen, ne vstane s Kristusom.

Kaj ni Kristus trpel in umrl za vse ljudi, da bi vse odrešil? In vendar, koliko je nesrečnih, ki so s smrtnim grehom pregnali Boga iz svojih duš in niso več božji otroci! V nevarnosti so, da se večno pogube.

Zakaj? Ne vedo, kaj je Kristus zanje storil, ne verujejo v Njegovo ljubezen do njih. Hudi duh jih je zapeljal. Ali bodo zdaj izpolnili velikonočno dolžnost in vstali s Kristusom? Kdo ve? Hudi duh jim brani. Ali jim mi lahko kaj pomagamo? Seveda! Od koga pričakuje Gospod, da se bo boril proti temu zapeljivcu, hudemu duhu, če ne od nas, slovenskih mladenk? Kako pa?

V nekem kraju so se lani dekleta zmenila, da bodo ves post in vse do praznika sv. Trojice vse svoje delo, molitve, žrtve, vse sv. maše in sv. obhajila darovala za to, da bi taki ubogi grešniki opravili velikonočno dolžnost. In res so prišli k spovedi in sv. obhajilu ljudje, ki že po deset

ali dvajset let niso več opravili velikonočne dolžnosti! Ali ni to nekaj lepega? Če so to dekleta storila, ali se vam zdi, da me, mladenke tega ne zmoremo?

Pa še nekaj so storile. Za Veliki petek so okrasile vse križe, vsa znamenja! Na Veliki petek ob treh popoldne so prižgale lučko pred križem, ki so ga lepo okrasile s cvetjem in zelenjem. Potem so zbrale svoje domače okrog križa in so se skupno zahvalile za odrešenje. Tudi v drugih družinah so se pogovorile z materami, da bi tudi pri njih tako praznovali Veliki petek in se zahvalili za odrešenje. Pridobile so domače, da so vsi šli k sv. spovedi in prejeli prav na Veliki četrtek ali Veliko nedeljo sv. obhajilo. Poskrbele so, da je tudi njihov dom bil ves v velikonočnem razpoloženju: snažen, poln zelenja in cvetja. In zmenile so se, katere družine v vasi so najrevnejše in kje je največ otrok v ubogih družinah. Pa so šle naprosit moke, klobas, mesa, jajc, pirhov in orehov, pa še potic, in to so nesle tistim ubogim družinam. In še same so v postu tudi nekaj prihranile, da so še kupile nekaj kave in sladkorja. Na Veliko soboto so pa to nesle družinam. To je bilo veselja! Zraven so pa nesle različne stare časopise, kot Glasnike, Bogoljube, Nedelje itd., da bi ljudje še kaj lepega imeli čitati o praznikih. Vsako dekle je tudi prejelo vsaj eno zadostilno sv. obhajilo za tiste, ki ne izpolnijo velikonočne dolžnosti. Na Veliki četrtek so pa skupno prejele sveto obhajilo.

Vse to je velikonočna akcija. Ali je me, mladenke, še ne bi mogle izvesti? Pač! Pa se pomenimo, kaj bi lahko storile! Kaj ves post, kaj na Veliki petek in soboto...? Kaj doma in pri sosedovih? Kaj skupno, kaj pri ubogih družinah?... Kaj bo storil krožek Marjetica, kaj Šmarnica?

Mater Marijo pa prosimo, naj blagoslovi našo velikonočno akcijo!

V večernem polju bridko križ trhli.

Oče,

če je mogoče,

naj mimo gre.

Glej, saj še komaj zemljo drži,

trudno padajo mu roke...

Zemlja krvavi pot poti,

polja, ta dobra polja trpe,

iz njih bridkosti rastemo mi.

Bridko nad poljem križ trpi.

Oče,

če križ mimo nas gre,

pa vsa zemlja v nebo naj drži

in vsa polja naj v poti gredo,

ti si v vseh potih

in pot si ti.

Ti si se v našo bridkost razpel,

nosil med nebom in zemljo prelom,

ti nas boš v videnje novo razvnel.

S križa omahnile roke so k tlom.

Rožni venec iz 1. knjižice (str. 16—17).

8. Nekaj o zadnjih papežih.

Kristus je postavil sv. Petra za pastirja nas vseh, ki smo Kristusove ovčice. Rekel je: Pasi moje ovce, pasi moje ovce, — pasi moja jagnjeta. Takrat je Peter postal papež, postal vrhovni pastir naših duš. — Pa Peter je umrl — in

je svojo oblast izročil svojemu nasledniku. Tudi današnji papež v Rimu je naslednik sv. Petra in ima prav isto oblast, kakor jo je imel sv. Peter.

Papež je naš oče, ki skrbi za nas, ki nas ljubi, ki pa nam ima oblast tudi zapovedovati. Svojega očeta moramo poznati, ga ljubiti, vedeti moramo, kaj nam zapoveduje, kako za nas skrbi. Moramo ga pa tudi ubogati.

Gotovo so bili največji papeži zadnjih let papež Pij X., Pij XI. in pa današnji papež Pij XII. Vsi so mnogo dobrega storili, mnogo lepega učili in ves svet jih občuduje. Vsi trije papeži pa so tudi imeli prav posebno radi otroke, mladino, prav tako kakor Jezus, veliki ljubitelj mladine.

Papež Pij X. je živel in vladal Cerkev pred svetovno vojno. V tem času je bilo zelo žalostno na svetu. Žalostno zato, ker so ljudje pozabili Jezusa, ki živi med nami v tabernaklju. — Takrat so živeli krivoverci, ki jim pravimo janzenisti, in ti krivoverci so učili, da smemo iti k sv. obhajilu samo enkrat ali nekajkrat na leto, in še to le tisti, ki so čisto brez vsakega greha. — Tudi majhnim otrokom niso dovoljevali, da bi smeli Jezusa prejemati v svoje srce. Šele, ko so bili otroci stari 14 ali 15 let, so smeli pristopiti k prvemu sv. obhajilu.

Papež Pij X. je vse to videl. Bil je zelo žalosten. Vedel je, da ljudje ne morejo biti srečni. Saj samo pogosto sveto obhajilo more dati moč in pogum, da lahko lepše, — brez greha živijo in postanejo srečni in veseli. Pa papež Pij X. je tudi vedel, koliko nevarnosti preti mladini, ker je ves svet okužen z grehom — in se mlade duše prav lahko okužijo in zgubijo svojo lepoto in svoj zaklad: posvečujočo milost božjo.

Vse to je sv. Oče vedel, zato je obsodil nauk krivoverskih janzenistov in napisal dve okrožnici, eno za odrasle ljudi, ki jih vabi in prosi, naj prav pogosto, če

mogoče vsak dan, pristopajo k sv. obhajilu, — ker bodo samo potem mogli ostati dobri in srečni; eno okrožnico pa je napisal še posebej za otroke. Tam zapoveduje, da morajo otroci že takrat, ko so stari sedem let, začeti hoditi k sv. obhajilu. Tudi otroke vabi, naj prav pogosto prihajajo k obhajilni mizi in z Jezusom živijo, da jih bo On sam varoval vsega hudega.

O, ko bi vsi ljudje poznali nauk papeža Pija X. in ga ubogali, kako vse drugače, vse lepše bi bilo na svetu! Pa katoliške mladenke hočejo poslušati glas sv. Očeta in pogosto prejemati sv. obhajilo.

Tudi papež Pij XI. je mnogo dobrega storil. Kako so se temu sv. Očetu smilili ubogi, siromašni ljudje! Hotel jim je pomagati. Učil je, da morajo biti vsi ljudje pravični, da ni pravično, če imajo eni preveč bogastva, drugi pa nimajo nič in stradajo; vse bi se moralo tako urediti, pravi sv. Oče, da bi vsi imeli zadosti in bi mogli lepo živeti. Ko bi posebno nekateri hoteli poslušati glas sv. Očeta, bi ne bilo toliko revnih ljudi med nami.

Še bolj pa so se sv. Očetu smilile duše, ki so revne, ki nimajo bogastva milosti božje: to so vsi ubogi pogani, ki Kristusa ne priznajo, ki ne vedo nič o nebesih in nebeškem Očetu. Zato je sv. Oče s svojim misijonskim delom mnogo dobrega storil za uboge pogane.

Pa ne samo za pogane, tudi za tiste kristjane med nami, ki nočejo več poznati Kristusa, ki niso več dobri otroci matere katoliške Cerkve, tudi za te kristjane je sv. Oče preskrbel s Katoliško akcijo. Rekel je: Danes je premalo duhovnikov, da bi duhovniki sami mogli te ljudi zopet pridobiti za Kristusa. Zato se morajo vsi dobri katoličani združiti in pomagati duhovnikom z molitvijo, z žrtvami in z lepim vzgledom in dobrimi deli.

Tudi mladina mora pomagati, je rekel sv. Oče Pij XI. Zato pa mladenke pomagamo K. A., n.pr. ko smo pred božičem nesle jaslice in darila v revno družino.

Ko je papež Pij XI. ležal na smrtni postelji, je že videl grozeče oblake vojske, ki danes divja po svetu in njegova zadnja prošnja je bila: »O Jezus, mir!«

Za njim je zavladal današnji sv. Oče Pij XII., o katerem bom govorile prihodnjič.

9. Telovadba in sklep.

21. SESTANEK

(I. sestanek v marcu.)

7. Naša volja.

Ste že slišali povest o trmastem osličku? Neki dalmatinski kmet je peljal osla na trg. Prodal bi ga rad. Lepo sta hodila po kameniti poti. Ko prideta do mesta — kar naenkrat se osliček ustavi. Rekel je: »Ne grem in nočem!« Kmet ga je vlekel, suval, vpil nad njim. Pa nič ni pomagalo.

Mladenke, takega oslička imamo tudi me v sebi. Takega, ki hoče vedno drugače, kakor je prav.

Mati reče doma: »Pomivat, Rezika!« Osliček v nas pa reče, ne, se grem rajši igrat. Dobro vem, da moram biti dobra. Za vse dobro pripravljena — osliček pa noče, pa rečem trdo besedo, celo sunem koga iz jeze. Mnogokrat se tako zgodi, kaj ne? Dobro vem, kako je zapisano v postavi, vemo, kaj bi morale storiti — pa ne storimo. Tisti osliček v nas noče z nami. Obleži ob cesti in se ne premakne.

Da je tisti kmetov osliček tak — no, ja — saj ne ve zato! Saj ne zna drugače. Ne moremo mu zameriti.

Ampak me, mladenke! Me, ki bi rade bile drugim v zgled! Ki bi rade bile apostoli!

Me pa moramo tistega oslička v nas ukrotiti! Molčati mora tisti osliček, molčati, in me moramo storiti tako, kakor vemo, da je prav. Potem bomo šele prave mladenke! Potem bomo šele lahko pokazale, da smo nekaj, da imamo močno voljo.

Tako bi včasih rade ukazovale! — Največji poveljnik je tisti, ki zna sam sebi ukazati, sebe premagati.

Vsakokrat, ko bomo premagale samo sebe, se nam bo dobro zdelo. Vesele bomo.

Zato pa, mladenke! Bodimo močne in odločne! Ne poslušajmo nikoli tistega oslička v nas! Vedno neizprosno storimo, kar vodilo od nas zahteva!

Malo premislimo: V čem se najtežje premagam? Ne znam ubogati? Ne znam biti dobra? Sem lena? Izbiram vedno, kar je lažje?

Danes kličemo: osliček v nas naj molči, vodilo nam je sveto.

8. Razgovor o papeževi proslavi. Po namenu sv. Očeta bomo šle k sv. maši in sv. obhajilu. Določimo dan!

Igra.

9. Telovadba in sklep.

22. SESTANEK

(II. sestanek v marcu.)

Papeževa proslava.

1. Papeška himna (deklamacija, dobite jo v »Večnem življenju«).
2. Iz življenja sv. Očeta Pija XII.

Ko se je v ugledni rimski družini Pacelli 2. marca 1876 rodil sin, je neki sveti starček dejal: »Danes čez 63 let bodo vsi kristjani pozdravili tega otroka v baziliki svetega Petra.« Res se je izpolnilo prerokovanje in prav na svoj triinšestdeseti rojstni dan je bil izvoljen za papeža.

Starši sedanjega sv. Očeta so bili plemeniti in globoko verni. Študiral je v Rimu bogoslovje in bil posvečen za duhovnika. Že v svojem 25. letu je bil službeno dodeljen kongregaciji za izredne cerkvene zadeve, kjer se rešujejo važna vprašanja vsega sveta. Zaradi svoje sposobnosti in zmožnosti in požrtvovalnega dela je imel odgovorno mesto v cerkveni službi. Za škofa je bil posvečen v 41. letu. Služboval je tudi v Nemčiji. Veliko je potoval in bil zelo priljubljen povsod, kamor je prišel. Na Evharistični kongres v Budimpešto je potoval tudi skozi Slovenijo. Zelo je izobražen. Govori gladko devet jezikov. Njegovo življenje je strogo svetniško.

Današnji papež se že od začetka trudi za mir, ker ve, kakšno nesrečo prinese vojska vsem, pa tudi Kristusovemu kraljestvu na zemlji. Tudi nas prosi, naj mnogo molimo za mir, molimo za to, da bi Kristusov mir in sreča zopet zavladala na svetu.

Pa ne samo moliti. Tudi delati moramo za mir. — Papež Pij XII. ve dobro, da miru tako dolgo ne bo, dokler ne bodo ljudje postali boljši — bolj dobri in Kristusovi. Zato se moramo truditi, da bomo ljudi pridobivali za Kristusa in tako delali za mir.

O, ko bi vsi ljudje poznali sv. Očeta in njegove nauke! Ko bi vsi poslušali in ljubili njega ki ga je Kristus postavil za pastirja naših duš! Saj on uči samo Kristusov nauk. — Kakor da bi Kristus sam govoril, tako je, če nam papež govori. Zato mladenke: poslušajmo papeža, bodimo dobri otroci katoliške Cerkve! Potem bomo same srečne in bomo lahko srečo prinašale tudi drugim.

3. Petje: Kraljevo znamenje, križ, stoji.

4. Deklamacija o papežu, ki jo dobite v Glasniku, Kraljestvu božjem ali Bogoljubu.

5. Mladenka bere iz sv. pisma prizor, ko je Kristus postavil sv. Petra za Svojega naslednika.

6. Telovadba in sklep.

23. SESTANEK

(III. sestanek v marcu.)

7. Mladenka je dolžna biti koristna.

Zakaj živimo? Živimo zato, da si na tem svetu zaslužimo srečno življenje na onem svetu, ki bo večno. To je naš cilj. Bog nas je ustvaril za srečo, da bi ga nekoč gledali iz obličja v obličje, kar je največja in najvišja sreča, nam živim nedoumljiva.

V čem najdemo po navadi srečo na tem svetu? V novih oblekah, v lepih pisanih igračah, v lizanju sladkih bonbončkov in čokolade, v kosu zapeljivo dobre torte, skratka, v stvareh, ki trajajo samo malo časa. To imenujejo ljudje srečo. Toda so tudi ljudje, ki take vrste srečo zametujejo in jo prezirajo. Srečala sem neki dan Stežinarjevo Bernardko, ki je šla iz šole in sva se vso pot menili. Stežinarjeva Bernardka je dobra deklica in jo imajo vsi ljudje radi. Je odkritosrčna, resnicoljubna, vedno vljudna in vsakemu rada pomaga. Pa sem jo med drugim vprašala:

»No, Bernardka, zdaj mi pa odkritosrčno povej, kdaj si najbolj vesela?«

»Takrat, ko je mamica z menoj zadovoljna. To se pravi, ko vse delo, ki mi je naloženo, izvršim točno in pravilno. Ali pa, če mi da kos kruha, pa srečam sosedovo Lenčko, katere starši so siromašni, pa ji dam polovico svoje malice. Takrat se Lenčka tako lepo in prijetno nasmehne, da mi kar srce poskoči od zadovoljstva. In potem jeva vsaka svoj kos in se smejeva prav za prazen nič. Kar tako, ker nama je prijetno, da sva skupaj. Včasih srečam tudi Jodota.

Saj poznate reveža Jodota, ki je vedno tako raztrgan in suh. Pravijo, da ni čisto pri zdravi pameti. Enkrat sem mu rekla, naj pride k nam, da mu bo mama dala stare očetove hlače in toplo jopo. Revež, kar tresel se je od mraza in meni so solze same od sebe tekale po licu. Le kako morejo ljudje kaj takega gledati, ne da bi revežu pomagali! Res je prišel k nam in mama ga je za silo oblekla. Toplo in veselo mi je bilo pri srcu, ko sem ga videla odhajati oblečenega in ga ni nič več zeblo. Oh, če bi imela jaz mnogo, mnogo denarja!«

Tako mi je odgovorila Bernardka in, se nekam zamislila. Potem je spet dejala:

»Novih oblek pa nimam bogve kako rada. Zato ne, ker me potem ljudje tako čudno gledajo in bogve kaj vse si mislijo o meni. Da imam mogoče iz prevzetnosti novo obleko, in da se radi tega držim. Toda Bog mi je priča, da se zelo nerodno počutim v novi obleki, zlasti še, če srečam koga, ki je v svoji revščini raztrgan in nima kaj obleči. Takrat sem tako nesrečna, da bi se najraje skrila pred očmi tistega reveža.«

»Pridna deklica si,« sem ji dejala in jo pobožala po licu. »Le kdo te je vsega tega naučil?«

»Srce mi tako pravi,« mi je odgovorila. »Pa tudi gospod spovednik me tako uči. Vsak mesec grem k spovedi in se pri sv. obhajilu tako prisrčno pogovorim z ljubim Jezusom. Vedno ga vidim, kako leži siromašen in ubog v svojih jaslicah in se smehlja. Vidim ga, kako prihaja po poti in uči, skromen in skoro nepoznan, a z veliko božansko dušo, prepolno ljubezni do nas. Vidim ga, kako stoji pod križem, izbičan in opljuvan zaradi naših grehov, kako umira strašne smrti, da bi odrešil človeštvo večne teme. A mi mu vračamo sovraštvo za ljubezen, hudo za dobro. A jaz nočem med ljudi, ki tako delajo. Kako strašen mora biti trenutek, ko bo stopil na sodni dan pred enega ali drugega in bo

dejal: Lačen sem bil, pa mi nisi dal jesti, žejen sem bil, pa mi nisi dal piti, nag sem bil, pa me nisi oblekel.«

Tako lepo je govorila Bernardka in jaz sem jo zavzeto poslušala. In kako mislite in govorite ve?

8. Mladenka pripoveduje o glavnih mislih velikega tedna.

Vse pripovedujejo o velikonočnih običajih.

9. Telovadba in sklep.

24. SESTANEK

(IV. sestanek v marcu.)

7. Velika noč.

Zvonovi pojo in vriskajo: Aleluja!

Aleluja, Gospod je vstal! In me smo vstale z njim! Aleluja!

Vesel, velikonočen naj bo danes naš sestanek! Zdaj so nam vsi dnevi en sam praznik. Naši lepi velikonočni običaji ta praznik še povzdigujejo, zlasti, če tudi razumemo, kaj pomenijo.

Pa vendar — ali se vam ne zdi, da je letos Velika noč še lepša kot lani? Zakaj: Ker so letos boljši časi, kot lani? Ne. Lani je bil mir, letos pa vojna in draginja. Pa vendar, ali ste bile ve katero Veliko noč tako srečne kot letos, v tem trdem času? Ne. Zakaj, mislite? Ker se najbrž še nikdar nismo tako pripravile na Veliko noč, kot smo se v tem postu. Seveda nam je včasih spodletelo. Saj to ni nič čudnega. Pa smo se potem zopet potrudile, da bi šlo.

Tudi smo letos izvedle velikonočno akcije. Doslej pač še nismo tako poznale sreče, ki je v tem, da koga razveselimo! Trudile smo se v postu, da bi same postajale boljše; rade bi tako drugim pomagale, da bi za Veliko noč z Gospodom vstali!

Po žalostnem Velikem petku je prišla vesela Velika noč. Sonce je vzšlo in takrat je Jezus zmagoslavno vstal od smrti. Straže so padle na tla od strahu: Nikdar še niso videle take svetlobe. In Jezus se je prikazal svoji Materi. Koliko je pač Ona morala pretrpeti pod križem! Danes pa

Jo Jezus potolaži in se Ji zahvali za vse, kar je zaradi Njega trpela. Kako je Marija srečna, ko Jezus poveličan stoji pred Njo! To je bila vesela Velika noč za Mater, dan sreče in veselja!

Potem se je Jezus prikazal Mariji Magdaleni. Bila je tudi zelo žalostna. Zdaj je prišla h grobu. Je prišla prazna? Ne, dišave je prinesla s seboj, da bi Jezusa mazilila. In zdaj je našla grob odprt in prazen! Ali je precej vedela, da je Jezus od mrtvih vstal? Ne, mislila je, da so Ga ukradli! Pa Jezus se ji prikaže. Ni Ga spoznala, mislila je, da je vrtnar. Vprašala Ga je, kam je odnesel Jezusa. Gospod pa jo pokliče: Marija!... Takrat Ga je spoznala, vsa srečna. Tega velikonočnega jutra ni Magdalena nikdar pozabila! In šla je ona ter druge žene oznanit apostolom in učencem veselo vest: Gospod je vstal!

Tudi me smo v postu kaj potrpele, z Marijo in svetimi ženami smo spremljale Jezusa. Premagovali smo se in trudile, da bi darovale Gospodu svoje križce in s tem počastile Njegov križ. Zato je tudi nas obiskal, ko smo se v velikonočni spovedi popolnoma očistile, v velikonočnem sv. obhajilu. Prišle smo Ga iskat in smo Ga našle. Vstal je Gospod, Aleluja! Kot Marija in Magdalena smo stale ob strani Gospodu v postu, zato nam je Gospod zdaj dal tako lepo velikonočno veselje.

Pa tudi od nas hoče Gospod, da gremo oznanjat veselo vest Vstajenja. Doma, pa tudi ubogim družinam, kjer smo izvedle velikonočno akcijo, sosedom, deklicam in otrokom.

Oznanjujmo Vstajenje vedno, ne le danes in jutri! Kako pa? Naše geslo in naše vodilo nam najboljše pove, kako. Če bomo res živele po geslu in vodilu, bomo že s tem oznanjale veselo vest o Gospodovi ljubezni do vseh ljudi.

Da, letošnja Velika noč se nam mora poznati! O, saj se nam pozna, saj vemo, mladenke: Vstali Zveličar je še vedno pri nas, v tabernaklju je v naši cerkvi! Pojdimo Ga

iskat čim večkrat, kot Ga je šla iskat Magdalena in svete žene. Bomo šle prazne? Žene so vzele s seboj dragocene dišave. Kaj pa bomo me vzele s seboj? Katero žrtevico bi Gospod najrajši imel od mene kot dragoceno dišavo? Vprašajmo se vsaka zase tiho, in se odločimo. Potem bomo našle Gospoda vsakokrat, kot Ga je našla Magdalena.

Tako nam bo vsako sv. obhajilo vstajenje. Tako bomo vedno vesele in vedno bo Velika noč.

8. Petje velikonočnih pesmi. Velikonočne deklamacije.

9. Telovadna in sklep.

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIZNICA

00000441999

000155 0

svete
ocene
co bi
pra-
omo

omo

cije.

Zadružna tiskarna v Ljubljani